

AVA HUNTER

*Amor, bebe
și alte belele*

Traducere din limba engleză de
LAURA FRUNZĂ

Capitolul unu

DISTREAZĂ-TE, DEZLĂNȚUIE-TE, DESTRĂBĂLEAZĂ-TE!

Tessie Truelove trăiește doar pentru a tăia de pe listă tot ce și-a trecut în agenda riguros planificată – în fiecare zi își stabilește câte trei sarcini prioritare. Dar asta anume nu ajunge niciodată pe lista scurtă.

Oricât de mult și-ar dori.

Tess își închide planificatorul cu lista lungă de chestii de făcut a doua zi. Scoate un oftat hotărât și se răsuțește pe scaunul înalt de la bar pentru a evalua bodega întunecoasă din Tennessee pe care localnicii o numesc Bear's Ear. Tess știe să aprecieze o bodegă fără pretenții. La naiba, a fost crescută într-una! Bodegile fără pretenții îți pot da lecții cu privire la tipare îndrăznețe care se bat cap în cap și modalități de gândire inovativă. În mod automat, Tess începe să înfrumusețeze spațiul mohorât în mintea ei. Nu se poate abține, e ceva ce-i vine natural. Pereții ar avea nevoie de un strat de var proaspăt. Ar renunța la coarnele de cerb. Săracele animale! Ar scăpa de frigiderul de bere din lemn. Ar adăuga separeuri negre, în formă de semicerc, care să mențină fluiditatea spațiului. Ar păstra muzica dată la maximum. Un fel de country mai ritmat.

Localnicii și turiștii socializează laolaltă prin separeuri și pe deasupra halbelor de bere. Într-un colț, mai mulți bărbați dau peste cap pahare de băutură, la o petrecere a burlacilor încărcată de testosteron și exuberanță. La tonomat se aude un cântăreț care se vaită cu privire la whisky și la felul în care fosta nevastă a băgat două gloanțe în el în '53. Tessie mijeste ochii la placheta din spatele barului pe care scrie că Bear's Ear e o destinație care trebuie musai vizitată.

O băutură! Are nevoie de o băutură!

Și poate de un vaccin antitetanos.

Se împinge în sus de pe scaun și ridică mâna la barman.

— Mă scuzați! Aveți lista de vinuri?

Bărbatul se încruntă la ea, în timp ce umple halbă după halbă fără ca măcar să fie atent la ele.

— Bere sau tărie, blondo. Asta-i tot ce servim aici!

Tess îi susține căutătura dură.

— Mă cheamă Tess. Pe tine?

Barmanul oftează.

Tess își adună palmele ca pentru rugăciune.

— Chiar am nevoie de un pahar de vin!

Un alt oftat.

— Tequila e bine?

Trăgând aer în piept, gata să argumenteze, gata să-și folosească puterile de convingere, se apleacă peste tejghea și îl privește pe barman în ochi.

— Fii atent aici! N-am muncit șaptespe ore azi și nu m-am rătăcit prin fundăturile astea pline de noroi ca să mă fac praf cu un pișat de tequila într-o crâșmă obscură cu calendare cu nuduri pe pereți și un tonomat care îți sparge timpanele.

Barmanului îi zvâcnește falca.

— Te rog!

Tess își ridică bărbia. Mijeste ochii.

Barmanul se oprește. Șterge tejgheaua cu cârpa. Își înclină ușor capul. Apoi scoate un oftat înfrânt.

— Roșu sau alb?

Tess îi zâmbeste.

— Alb, te rog! Cu gheață.

Barmanul se strâmbă.

— Să nu exagerăm!

Bagă o mână masivă în frigiderul antic și scotocește pe acolo până când scoate o sticlă prăfuită. Vinul e de un alb translucid cu subtonuri de piersică. N-are nevoie să-și scoată ghidul Pantone din poșetă ca să știe ce culoare ar aloca băuturii.

Eșantionul 9180.

Tess trăiește în funcție de culorile Pantone. Sunt o ordine binecuvântată. Pătrățele precise care îi spun unei persoane exact la ce să se aștepte. Fără surprize, fără haos.

Tresare când barmanul îi trânteste sticla de vin pe tejghea, cu o expresie de dezaprobare pe chip.

— Mulțu...

N-apucă să termine de rostit cuvântul, că barmanul pleacă spre alți clienți încă și mai îmbufnați decât el. Măcar a lăsat sticla!

— ...mesc, murmură Tess, renunțând la etichetă și ridicându-și ambele coate pe suprafața lăcuită din fața ei.

Își cuprinde fața în palme. Până și barmanul o detestă. Și de ce n-ar face-o? E îngrozitor de enervantă.

Îngrozitoarea Tess!

Se încruntă. Naiba să-l ia pe Atlas! El a procopsit-o cu porecla aia odioasă după tot dezastrul cu peretele îmbrăcat în mochetă de acum câțiva ani.

De obicei, n-o deranjează să fie Îngrozitoarea Tess dacă asta înseamnă să ducă treaba la bun sfârșit pentru clienții ei.

Și ea e aia care suportă din plin crizele lui Atlas, nu stagiarii ei.

Totuși, în seara asta, faptul că e Îngrozitoarea Tess înseamnă că e la dracu'-n praznic, sărbătorind singură.

Ca de obicei.

Adunându-și optimismul, Tess închide ochii și inspiră profund, făcând tot posibilul să se concentreze pe marea realizare a zilei.

Nou-deschisul hotel Grey & Grace din Nashville e cireasa de pe tortul portofoliului ei. Un popular cântăreț de country și-a deschis un bar pe Broadway și a ales-o pe ea ca designer principal. Un proiect de doi ani care în sfârșit s-a terminat. Dacă nici victoria asta nu îi aduce promovarea la Atlas Rose Interiors – o renumită companie de design interior pentru vedete –, atunci nimic n-are s-o mai facă.

După marea dezvăluire și vizita spațiului împreună cu clientul, Tessie s-a oferit să facă cinste cu băuturi întregii echipe de designeri juniori.

Dar ei s-au uitat la ea de parcă îi lipsea o doagă.

— Găsește-ți o ocupație, cucoană! a mormăit unul dintre stagiari, înainte ca grupul să plece.

Ea a deschis gura ca să spună „Am o ocupație” dar, apoi, la fel de rapid, a închis-o. Stagiarul Sven avea dreptate. N-avea o ocupație. Avea doar un loc de muncă și un șef isteric, panourile ei de inspirație și eșantioanele Pantone. Avea vinilurile, o baie cu spumă și un pahar de vin atunci când găsea timp pentru asta.

Ce puteai să le reproșezi?

Cine să vrea să petreacă timp cu ea după ce s-a răstit la cei din jur cu directive toată ziua?

Nici măcar ea nu prea avea chef de propria-i companie.

Momentul în care și-a dat seama de asta a fost ca o palmă peste față sau ca și cum i s-ar fi frânt inima. Așa că a înșfăcat

cheile de la mașina închiriată, a apăsat pedala și a pornit la drum încotro a văzut cu ochii. Departe de oraș, pe niște drumuri de țară prăfuite.

În căutarea unui moment de respiro. O secundă în care să nu mai fie scortoasa și îngrozitoarea Tess care ajunsese să fie.

Și așa a găsit barul acesta, în care nu trebuie să fie ea înșăși. Un oraș în care n-o cunoaște nimeni. O noapte în care nu e silită să se ascundă în spatele atitudinii profesioniste. Unde nimeni n-o să-i spună că e îngrozitoare.

Poate că îndemnul înțelept al verișoarei ei, Ash, merită luat în seamă: „Distrează-te, dezlănțuie-te, destrăbălează-te!”

Pentru că a doua zi urmează să se întoarcă la maratonul din Los Angeles.

A doua zi, o să fie din nou Îngrozitoarea Tess.

Își studiază unghiile cu manichiură French aurie și dă pe gât restul de vin. Umplesă la loc paharul, turnând cu generozitate din sticlă.

Își iubește meseria.

Dar, pentru o singură noapte, vrea să uite totul.

Să facă greșeli.

Să se distreze.

La drept vorbind, Tessie nu s-a așteptat niciodată să facă din meseria ei un mod de viață. Dar a ajuns la 32 de ani și fix asta a făcut – și doar la asta se pricepe. Doarme singură. Muncește 16 ore pe zi. Are cunoștințe, nu prieteni. Își petrece tot timpul în showroomuri și cară cutii mari cu mostre de gresie și de țesături, chinându-se să-și convingă clienții. Demolează cele mai frumoase părți ale unor case vechi pentru a face loc unor podele cenușii deprimante și aceluiași concept plictisitor cu spații deschise. Pupându-l în fund pe Atlas și reînnoindu-și rețeta de calmante în speranța că, la un moment dat, va ajunge senior designer.

Bea și al doilea pahar de vin.

Dacă hotelul pe care l-a decorat de una singură nu-i aduce proiectul Penny Pain, atunci jură că o să se arunce în râul Cumberland. O să plutească până în LA, cu machiajul ei perfect distrus. O să fie un cadavru superb, dar, oricum, tot un cadavru: mort, șomer și umflat.

Și totuși...

Poate că locul de muncă nu-i întoarce dragostea, dar măcar nu-i frânge inima.

Munca e viața ei! Pentru că Tessie îi poate număra pe degetele de la o mână pe oamenii care au părăsit-o. Și, dacă ar strânge degetele alea, ar forma un pumn. Și pumnii dor al naibii de tare.

Are banii ei. Are viața ei.

Și sunt indestructibile.

În afară de seara asta.

În seara asta, s-ar putea lăsa pradă unei fărâme de distrugere.

Încântare. O senzație familiară de exaltare i se reaprinde în suflet. Iese la suprafață vechea Tess. Fata curajoasă care a făcut ospătărie timp de doi ani ca să supraviețuiască după facultate și care care vâna discuri și sticle vechi de medicamente în magazinele de antichități atunci când a început să aranjeze case. Nu Îngrozitoarea Tess, care țipă la stagiarii care uită să înfoaie pernele înainte de vizita unui client.

Tessie își dă ochii peste cap când aude maimuțările bărbaților de la petrecerea burlacilor, apoi se uită în jos, la ea însăși. Nu prea se integrează în barul ăsta.

Își dă jos sacoul, rămânând într-un maiou negru de mătase și blugii rupți în care s-a schimbat înainte să plece la drum. Își desface părul blond din strânsoarea agrafei franțuzești pe care o pune lângă paharul de vin.

Libertate.

Se uită la băutura din mână.

Și alcool.

Dacă ar fi și Ash acolo, i-ar trage o palmă la fund și i-ar repeta îndemnul pe care i l-a dat înainte să se urce în avion pe aeroportul LAX.

„Distrează-te, dezlănțuie-te, destrăbălează-te!”

Tess își ronțăie buza de jos.

O tentează ideea. Nu s-a mai culcat cu nimeni de când? De un mileniu? Cam de pe vremea când conceptele cu spații deschise erau la modă.

Dar, înainte să apuce să se convingă să renunțe, un hohot puternic de râs îi deraiază gândurile. Se apleacă în față și se uită de-a lungul tejghelei lungi a barului. Șase scaune mai încolo, un bărbat cu părul de un blond-nisipiu râde ca o hienă, iar lângă el...

Privirea lui Tess se oprește asupra unui bărbat care stă cam bătos pe scaunul de bar. Are o expresie chinuită și se uită în gol, de parcă și-ar dori o cale de scăpare. Pare că se simte la fel de inconfortabil ca ea.

Dar, în afară de asta, e... sexy.

Al naibii de sexy!

Tess mijeste ochii. Se concentrează. Apreciază.

Creierul i se scurtcircuetează când îl analizează. E înalt, chiar și-așa, cocoșat peste tejgheaua barului, cu corpul lăcrat și masiv. Poartă o cămașă ecosez neagră, ghete negre cu șireturi și niște blugi spalăciți. Are o claiă dezordonată de păr brunet, un pic mai lung în față și tuns scurt la spate. Mânele cămășii sunt suflecate până la coate, dezvăluind antebrațe groase și musculoase cu păr negru și tatuaje în culori vii.

În timp ce dă din cap în direcția prietenului său, lovește ușor tejgheaua cu degetele în ritmul melodiei country.

Tessie se înmoaie imediat.

Mama ei l-ar plăcea.

Se încruntă la gândul acesta nepoftit.

Apoi râde, amintindu-și de bodega în care a lucrat pe vremuri mama ei.

Tess stătea într-un separeu jegos, bățând din picioare pe banchetă în timp ce-și făcea temele. Mama debarasa mesele și turna bere, cântând în același timp cu tonomatul despre cowboy din locuri îndepărtate. La un moment dat, mama a adus acasă un pick-up ca să poată asculta și acasă viniluri despre cowboy. Seara târziu, se așezau lângă aparat și mama ei scotea un teanc de discuri. Le știa pe toate: George Jones. Waylon Jennings. Merle Haggard. Hank Williams. Cowboy de modă veche.

Dar bărbatul acesta. Nu e un cowboy.

Îl mai examinează o dată. Barba lui. Scurtă și îngrijită. Arată ca un voinic al munților. Posac. Necizelat. Ar fi gata să parieze că e genul de bărbat care face muncă fizică. Care are palmele bătătorite, dar atingerea delicată. Și care sărută ca un vis.

O fantezie!

Își duce paharul la buze și termină tot vinul. I-ar prinde bine o fantezie.

Oare cum sună vocea lui?

Ca un bubuit de tunet? Ca șmirghelul? Se cutremură când se gândește.

Muzica, vinul și apariția voinicului de la munte o fac pe Tessie să se destindă, să se relaxeze, să fie gata de distracție și să vrea să danseze. Să se răsucească prostește pe scaun în timpul rockului țărănesc care urlă în bar.

Se luminează și se agită pe interior. E cuprinsă de un val de emoții. Nu vrea să fie precaută. Măcar pentru o seară.

Buzele i se arcuiesc în sus în timp ce se gândește la tonomat cu apreciere.

Ar putea s-o facă. Ar putea dansa. Ar putea să fie tipa aia care rupe ringul în două. În fond, n-o cunoaște nimeni aici. Care-i cel mai rău lucru care i s-ar putea întâmpla?

Își dă pe gât vinul.

„Distrează-te!”

Zâmbește când se descaltă de pantofii cu toc cui și talpa roșie.

„Dezlănțuie-te!”

Capitolul doi

NEVASTA MOARTĂ A LUI SOLOMON WILDER ÎI SPUNE să se destrăbăleze.

Vocea Serenei îi răsună limpede în minte. După șapte ani, poate că nu-și mai amintește chiar fiecare trăsătură frumoasă a chipului ei sau nuanța exactă de albastru a ochilor ei, dar vocea aceea limpede nu l-a părăsit nicio dată. Mereu îl împinge de la spate când are nevoie de un șut în fund. Îl îndeamnă să facă ceva. Chiar și atunci când nu vrea.

— Sperii femeile, Sol! se aude la urechea lui o voce tărăgănată. Ai moaca aia încruntată, frate.

Solomon mormăie când Howler îi prinde umărul într-o strânsoare fermă. Prietenul lui cel mai bun se apropie și mai tare, ridicând din sprâncene în mod sugestiv.

— Relaxează-te!

— Am venit aici ca să facem cercetare, spune Solomon, răsucindu-și verigheta pe degetul plin de cicatrici.

Apoi își duce la gură sticla chihlimbarie. O golește.

— Să te uiți după fete nu e cercetare.

Howler mârâie suficient de tare, încât să se facă auzit peste muzică.

— De ce te porți așa? În sfârșit te scot și eu din casă, și tu mă lași să vânez de unul singur.

Solomon își freacă obrazul cu palma. Prietenul lui a avut un tupeu nemaipomenit să-i ceară să-și lase cabana, câinele și muntele și să facă un zbor de opt ore până în Nashville, când el n-a plecat de 15 ani din Chinook, micul său orașel din Alaska.

„În recunoaștere.” Așa l-a momit Howler.

Pentru barul lor dărăpănat și vai de steaua lui.

Howler's Roost.

Cei doi îl deschiseseră într-un siloz vechi atunci când aveau 20 de ani. Barul părea o cârciumă oarecare din afară, dar înăuntru nu semăna cu niciun alt local din micul lor oraș. Aveau mâncare bună și băutură pentru localnici. Amândoi bărbații doreau să-și umfle mușchii creativi în felul propriu. Howler făcea cocktailuri artizanale. Solomon gătea mâncare din ingrediente locale. Și le-a mers bine... până când a murit Serena.

Inițial, îl gândiseră ca o cârciumă pentru localnici, dar, de îndată ce Howler a trecut la bar și a început să experimenteze cu cocktailuri, turiștii au început să vină valuri-valuri. Mai mult, l-au poreclit cel mai bine păstrat secret din Alaska.

Apoi, cu șase luni în urmă, un faimos cântăreț de country din Nashville a pus Howler's Roost pe hartă. Tipul rămăsese izolat acolo după un concert și, la întoarcerea acasă, a declarat într-un interviu acordat revistei *Food & Wine* că barul lor are cele mai bune cocktailuri pe care le-a băut vreodată.

Atenția pe care au început să o primească din clipa aceea a creat un adevărat haos, iar curând Howler's Roost a devenit un loc în care oamenii se zbăteau să ajungă. Adică urcau în avion din Anchorage doar ca să încerce cocktailul